

1.b) Czy odpowiedź na pytanie 1.a) brzmi odmiennie, jeśli złożony przez wspomnianego cudzoziemca po terminie wniosek o przedłużenie okresu ważności, który wpłynął w okresie sześciu miesięcy po upływie okresu ważności tego zezwolenia na pobyt, jest rozpatrywany na podstawie kryteriów wydania zezwolenia na dalszy pobyt, a wnioskodawca może oczekiwać na wydanie decyzji w przedmiocie jego wniosku na terytorium tego państwa, mimo że na podstawie prawa krajowego wniosek ten uznaje się za wniosek o wydanie pierwszego zezwolenia na pobyt?

2.a) Czy pojęcie „ograniczenia” zawarte w art. 13 decyzji nr 1/80 należy interpretować w ten sposób, że obejmuje ono również obowiązek uiszczenia opłaty za rozpatrzenie wniosku o przedłużenie okresu ważności zezwolenia na pobyt, ciążyący na cudzoziemcu — obywatelu tureckim, objętym podmiotowym zakresem stosowania decyzji nr 1/80 — którego niespełnienie skutkuje na podstawie art. 24 ust. 2 Wv 2000 pozostawieniem wniosku cudzoziemca bez rozpatrzenia?

2.b) Czy odpowiedź na pytanie 2.a) brzmi odmiennie, jeśli wysokość opłaty nie przekracza kosztów powstałych przy rozpatrywaniu wniosku?

3. Czy art. 13 decyzji nr 1/80, która ma między innymi za cel wykonanie Protokołu dodatkowego do Układu ustanawiającego stowarzyszenie między Europejską Wspólnotą Gospodarczą a Turcją⁽¹⁾, w związku z art. 59 tego protokołu należy interpretować w ten sposób, że wysokość opłat (wynosząca dla cudzoziemca w rozpatrywanym okresie czasu 169 EUR) nałożonych na obywatela tureckiego, który objęty jest podmiotowym zakresem stosowania decyzji nr 1/80, za rozpatrzenie wniosku o wydanie zezwolenia na pobyt lub o przedłużenie okresu jego ważności nie może przekraczać wysokości opłaty (30 EUR), która pobierana jest od obywatela Wspólnoty za rozpatrzenie wniosku o dokonanie kontroli w świetle prawa wspólnotowego i wydanie związanej z nią karty pobytowej (zob. art. 9 ust. 1 dyrektywy 68/360/EWG⁽²⁾ oraz art. 25 ust. 2 dyrektywy 2004/38/WE⁽³⁾)?

⁽¹⁾ Dz.U. 1972, L 293, str. 1

⁽²⁾ Dyrektywa Rady 68/360/EWG z dnia 15 października 1968 r. w sprawie zniesienia ograniczeń w przemieszczaniu się i pobycie pracowników państw członkowskich i ich rodzin we Wspólnocie (Dz.U. L 257, str. 13)

⁽³⁾ Dyrektywa 2004/38/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawie prawa obywateli Unii i członków ich rodzin do swobodnego przemieszczania się i pobytu na terytorium Państw Członkowskich, zmieniająca rozporządzenie (EWG) nr 1612/68 i uchylająca dyrektywy 64/221/EWG, 68/360/EWG, 72/194/EWG, 73/148/EWG, 75/34/EWG, 75/35/EWG, 90/364/EWG, 90/365/EWG i 93/96/EWG (Dz.U. L 158, str. 77)

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunal de commerce de Charleroi (Belgia) w dniu 30 maja 2006 r. — SA Sporting du Pays de Charleroi, G-14 Groupement des clubs de football européens przeciwko Międzynarodowej Federacji Piłki Nożnej (FIF-
ie)**

(Sprawa C-243/06)

(2006/C 212/18)

Język postępowania: francuski

Sąd krajowy

Tribunal de commerce de Charleroi (Belgia).

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: SA Sporting du Pays de Charleroi, G-14 Groupement des clubs de football européens

Strona pozwana: Międzynarodowa Federacja Piłki Nożnej (FIFA).

Pytanie prejudycjalne

Czy obowiązki, jakie na kluby piłkarskie i zawodników zatrudnionych przez kluby na podstawie umowy o pracę nakładają przepisy statutowe i regulaminowe FIF-y, regulujące obowiązkowe i nieodpłatne udostępnianie zawodników związkowi krajowemu, jak również jednostronne i wiążące ustalenie skoordynowanego kalendarza meczów, stanowią niezgodne z prawem ograniczenie konkurencji lub nadużycie pozycji dominującej, lub przeszkody w korzystaniu z podstawowych swobód przyznanych w traktacie WE, a zatem są sprzeczne z art. 81 i 82 traktatu lub jakimkolwiek innym przepisem prawa wspólnotowego, w szczególności z art. 39 i 49 traktatu?

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Juzgado de lo Social Único de Algeciras (Hiszpania) w dniu 2 czerwca 2006 r. — Josefa Velasco Navarro przeciwko Fondo de Garantía Salarial (Fogasa)

(Sprawa C-246/06)

(2006/C 212/19)

Język postępowania: hiszpański

Sąd krajowy

Juzgado de lo Social Único de Algeciras

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Josefa Velasco Navarro

Strona pozwana: Fondo de Garantía Salarial (Fogasa)

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy sąd krajowy, z chwilą stwierdzenia, że ustawodawstwo krajowe, z powodu jego braków, nie jest na dzień 8 października 2005 r. dostosowane do dyrektywy nr 2002/74⁽¹⁾ oraz jej wykładni dokonanej (w aspekcie wspólnotowej zasady równości) przez Trybunał Sprawiedliwości w wyroku z dnia 13 grudnia 2005 r. w sprawie C-177/05, powinien przyjąć, że dyrektywa ta jest bezpośrednio skuteczna względem FOGASA, państwowej instytucji udzielającej gwarancji, począwszy od dnia następnego (9 października 2005 r.)?
- 2) W przypadku pozytywnej odpowiedzi na pytanie pierwsze, czy bezpośrednia skuteczność dyrektywy nr 2002/74 powinna mieć zastosowanie również, ze względu na korzystniejsze skutki dla pracownika (i mniej korzystne dla państwa, które uchybiło zobowiązaniom) w sytuacji, gdy niewypłacalność została stwierdzona –w sądowym postępowaniu ugodowym nieprzewidzianym w wykazującym braki ustawodawstwie krajowym – między datą wejścia w życie dyrektywy (8 października 2005 r.) a ostateczną datą, do której państwo hiszpańskie powinno było wprowadzić w życie przepisy ustawowe, wykonawcze i administracyjne niezbędne do wykonania dyrektywy (9 października 2005 r.)?

⁽¹⁾ Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 23 września 2002 r. zmieniająca dyrektywę Rady 80/987/EWG w sprawie zbliżania ustawodawstw Państw Członkowskich dotyczących ochrony pracowników na wypadek niewypłacalności pracodawcy (Dz.U. L 270, str. 10)

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Conseil d'Etat (Belgia) w dniu 6 czerwca 2006 r. — United Pan-Europe Communications Belgium SA, Coditel Brabant SA, Société intercommunale pour la Diffusion de la Télévision Brutele, Wolu TV ASBL przeciwko Państwu Belgijskiemu

(Sprawa C-250/06)

(2006/C 212/20)

Język postępowania: francuski

Sąd krajowy

Conseil d'Etat.

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: United Pan-Europe Communications Belgium SA, Coditel Brabant SA, Société intercommunale pour la Diffusion de la Télévision Brutele, Wolu TV ASBL.

Strona pozwana: Państwo Belgijskie.

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy nałożony na przedsiębiorstwo rozpowszechniające programy telewizyjne drogą kablową obowiązek rozprowadzania niektórych określonych programów należy interpretować w ten sposób, że nadaje on twórcom tych programów „prawa specjalne” w rozumieniu art. 86 traktatu rzymskiego (w wersji ustalonej w traktacie amsterdamskim)?
- 2) W przypadku odpowiedzi twierdzącej na pierwszej pytanie, czy normy, o których mowa w ostatniej części art. 86 ust. 1 WE (tj. „normy niniejszego Traktatu, w szczególności normy przewidziane w art. 12 i 81-89”) należy interpretować w ten sposób, że zakazują one państwom członkowskim zobowiązania przedsiębiorstw rozpowszechniających programy telewizyjne drogą kablową do rozprowadzania niektórych programów telewizyjnych nadawców prywatnych, lecz „podlegających” (w rozumieniu belgijskiej loi du 30 mars 1995 concernant les réseaux de distribution d'émissions de radiodiffusion et l'exercice d'activités de radiodiffusion dans la région bilingue de Bruxelles-Capitale) określonym władzom publicznym tego państwa, co powoduje, że liczba programów z innych państw członkowskich lub krajów spoza Unii Europejskiej, a także nadawców niepodlegających tym władzom publicznym zostaje zmniejszona do liczby obowiązkowych programów?
- 3) Czy art. 49 traktatu rzymskiego (w wersji ustalonej w traktacie amsterdamskim) należy interpretować w ten sposób, że zakazana przeszkoda w swobodzie świadczenia usług powstaje z chwilą, gdy podjęty przez państwo członkowskie środek, w tym przypadku obowiązek rozprowadzania programów telewizyjnych w sieciach kablowych, może, bezpośrednio lub pośrednio, rzeczywiście lub potencjalnie utrudnić świadczenie usług z innego państwa członkowskiego usługobiorcom znajdującym się w tym pierwszym państwie członkowskim, co będzie miało miejsce, jeżeli z racji tego środka usługodawca znajdzie się w mniej korzystnej pozycji przy negocjowaniu dostępu do tych sieci?
- 4) Czy art. 49 traktatu rzymskiego (w wersji ustalonej w traktacie amsterdamskim) należy interpretować w ten sposób, że zakazana przeszkoda istnieje, ponieważ podjęty przez państwo członkowskie środek, w tym przypadku obowiązek rozprowadzania programów telewizyjnych w sieciach kablowych, obejmuje w większości przypadków, ze względu na siedzibę lub inne związki z tym państwem członkowskim, jedynie przedsiębiorstwa mające siedzibę w tym państwie członkowskim, mimo że nie istnieje dla takiej przeszkody żadne uzasadnienie nadrzędnymi względami interesu ogólnego zgodne z zasadą proporcjonalności?